కొత్త రచయితలు

లవ్ స్టోరి

ఎ డిఫరెంట్ టీనేజర్

రోజంతా అట్టుడికినట్లు ఎండ వుడకబెట్టేసింది. రోహిణి కార్తె మొదలై మూడు రోజులైంది. సాయంత్రం ఆరు గంటలైనా ఇంకా వేడి తగ్గలేదు. ఒక్క చెట్టు కూడా ఆకును కదల్చడం లేదు. ప్రకృతి స్తంభించిపోయినట్టుంది.

పైన ఫ్యాన్ తిరుగుతూందనే పేరు గానీ, ఒళ్ళంతా చెమట కారుతూంది. పైట కొంగుతో మొహం తుడుచుకుంటూ విసుక్కుంటూంది విమల. జాకెట్ మొత్తం తడి 'ఛఛ! చీర, జాకెట్ తీసేసి ఎంచక్కా పల్చటి నైటీ తొడుక్కుంటే బాగుణ్ణు' అనిపించింది విమలకు.' 'అసలే ఒళ్ళంతా చెమట వాసన! కాస్త ఫ్రెష్‌గా స్నానం చేసి, తర్వాత నైసిల్ పౌడర్‌తో శరీరాన్ని దట్టించి ఆ తర్వాత కాస్త స్ప్రే బాడీ మీద స్ప్రే చేసుకుని తర్వాత నైటీ తొడుక్కుంటే ఒళ్ళు కుదుట పడ్తుంది' అనుకుంది. గడియారం కేసి చూసింది. ఆరు దాటి పది నిమిషాలైంది. శ్రీధర్ టూర్‌లో వున్నాడు. మరో వారం దాకా రాడు. తనకి మరీ బోర్‌గా వుంది. ఎంత సేపు పుస్తకాలు చదవడం, టేప్ రికార్డర్ వినడం, టి.వి. చూడడం తప్ప మరో వ్యాపకం లేదు.

అసలీ శ్రీధర్ ఉద్యోగమే అంత. పెళ్ళై ఐదు సంవత్సరాలైంది. ఎప్పుడూ టూర్... సేల్స్ ఉద్యోగంలో వుంటే అంతే నంటాడు. ఈ మధ్య కంపెనీ కూడా కాస్త డౌన్ కావడంతో ఎంతసేపూ 'టార్గెట్' 'టార్గెట్' అంటూ నెలకు ఇరవై రోజులు ఊళ్ళు తిరగడంతో సరిపెడ్తున్నాడు. పోతే ఆ మిగతా పది రోజుల్లో అచ్చట ముచ్చట తీరాలి- ప్చ్... శ్రీధర్ మాత్రం టూర్ అంటే ఎగిరి గంతేస్తాడు- తను మాత్రం మూతి ముడుచుకుంటుంది.

ఇప్పుడు తనెంత ముస్తాబు చేసుకున్నా ఏం లాభం. తన శరీరం గంధపు వాసనలు వెదజల్లినా, లేక మన్నని పాలకోవా బిళ్ళలా వున్నా ఏం లాభం- తన సౌందర్యాన్ని ఆరాధించి, ఆస్వాదించి అనుభవించే వ్యక్తి లేనప్పుడు అనుకుంది విమల.

ఆరున్నరైంది.

మసక మసకగా చీకటి తెరలు ముంచుకు వస్తున్నాయి. చీకటి వెలుగుల మధ్య సమరం జరుగుతూంది. మెల్లగా ఆకులు కదులుతున్నాయి. పెరట్లో నూతి దగ్గరే వున్న బంగినపల్లి మామిడి చెట్టు కొమ్మలో బాగా కండ పట్టిన పెద్ద పళ్ళు మెల్లగా వూగుతున్నాయి. పెరట్లోకి వచ్చిన విమల నూతి పళ్ళెం దగ్గర స్నానానికి సిద్ధమైంది. ఆ ఇంట్లో మరెవ్వరూ లేరు. నూతి పళ్ళెం దగ్గర చెట్లు కూడా దట్టంగా వుండడంతో ఎంచక్కా 'ఫ్రీ'గా స్నానం చేయవచ్చు.

గిన్నె నిండా మంచి గంధం తీసుకుంది- సువాసనగా చల్లగా వుంటుందని- వీపు మీద చెమట కాయలు రాకుండా వుంటుంది రుద్దుకుంటే అనుకుంది. బకెట్ లోంచి నీళ్ళు తీసుకుని చల్లగా పోసుకుంది. చన్నీళ్ళు శరీరం మీద తగలడంతో ఒక్కసారి శరీరం పులకించి పోయింది. వాన చినుకు పడితే విరిసిన పువ్వు మురిసేలా అనిపించింది. మళ్లీ రెండు చెంబుల నీళ్ళు తల నుంచి పాదాల దాకా శరీరాన్ని నిమురుతూ కిందికి రావడంతో అంతవరకు అంతర్గతంగా ఉడక బెట్టిన వేడి తగ్గింది. శరీరం చల్లబడుతూంది.

ఆచ్ఛాదనలు మెల్లగా దూరమయ్యాయి. అస్తవ్యస్తంగా వున్న లంగా తప్ప మరో ఉడుపులు లేవు. తనకు అలవాటే అలా స్నానం చేయడం.

చేతి నిండా గంధం తీసుకుని మొహానికి రాసుకుంది. ఆ చేతులు మెడ మీద నుంచి భుజాల మీదికి వీపు మీదికి కదిలాయి. ఐసు ముక్కలు రాసుకుంటే ఎలా వుంటుందో అలాగుంది విమలకు. తన్మయత్వంతో పరవశించిపోతోంది. చేతులు శరీరంలోని అణువణువును గంధపు వాసనతో ముంచెత్తుతూ కదుల్తున్నాయి.

ఒక్కసారి చుట్టూ పరికించి చూసిన విమల తక్కున ఆశ్చర్యంగా చూసింది. ప్రక్కవాటా మేడ మీది నుంచి ఎవరో తననే చూడడం గమనించింది. ఆ వాటా ఖాళీగా వుండేది. కాపురానికి ఇంకా ఎవ్వరూ రాలేదు. మరి అతనెవరు? ఒకవేళ ఎవరైనా ఆ ఉదయమే వచ్చారా... ఎవరైతేనేం ఒక ఆడది స్నానం చేస్తుంటే అలా గుడ్లప్పగించి చూడాలా? సిగ్గులేదూ!

అతనికి వయసు కూడా ఆట్టేలేదు - పదహారు సంవత్సరాలుంటాయేమో - నూనూగు మీసాలు కనిపిస్తున్నాయి. మనిషి అందంగా వున్నాడు. తననే చూస్తున్నాడు... "వీడి దైర్యం మండ... అయినా ఈ కాలం కుర్రకారు మరీ ముదిరి పోయారు. ఆ గుడ్లు చూడు... ఎలా ఆశగా చూస్తున్నాడో... ఛ...ఛ..." అనుకుంది.

అయినా అతను చూడడం మానలేదు.

విమల మాత్రం చకచకా సోపు రాసుకుని స్నానం చేస్తూంది. అస్తవ్యస్తంగా వున్న చీరను తీసి కప్పుకుంది. గంధం గిన్నె ఖాళీ అయింది. స్నానం చేస్తూ ఓరకంట అతన్ని చూసింది. అక్కడే వున్నాడు. "వీడెవడో వెధవలాగున్నాడు- ఆడదాన్ని అలా చూడడం తప్పని తెలియదూ- పోనీ వాడి తాలూకు వాళ్ళెవరైనా వాడిని చూసి తిట్ట కూడదూ..." అనుకుంది విమల.

బాల్చి ఖాళీ అయింది.

శరీరానికి అంటుకుపోయిన తడి బట్టల్లో కొట్టొచ్చేలా తన్నుకు వస్తున్న అవయవ సంపద.

తిన్నగా ఇంట్లో తన గదిలోకి వచ్చి తడి బట్టలు తీసేసి ... టర్కీ టవల్‌తో మెత్తగా తుడుచుకుని నైసిల్ పౌడర్‌తో రుద్దుకుంది విమల. తర్వాత ఫ్రెష్‌గా నైటీలో తయారైన విమల ఆలోచనలు ఆ కుర్రవాడి మీదే వున్నాయి. మనిషి అందంగానే వున్నాడు. వయసు తక్కువనిపించినా శరీరం కూడా పుష్టిగా వుంది. అయినా ఆ వయసులో అలాంటి కోర్కెలు రావడం తప్పు కాదు. యవ్వనంలో కాలుపెట్టిన వాళ్ళకు చాటుమాటుగా ఆడవాళ్ళను చూడడం ఒక సరదానేమో... అడొలసెన్స్ కేవలం టీన్ ఏజ్ ప్రాబ్లమ్స్ మాత్రం కాదేమో... అనుకుంది.

రచయిత్రి చిరునామా:
జయశ్రీ
5. సెంగురాజులు స్ట్రీట్,
అరుణాచలం రోడ్,
సాలిగ్రామం- మద్రాసు-600 093

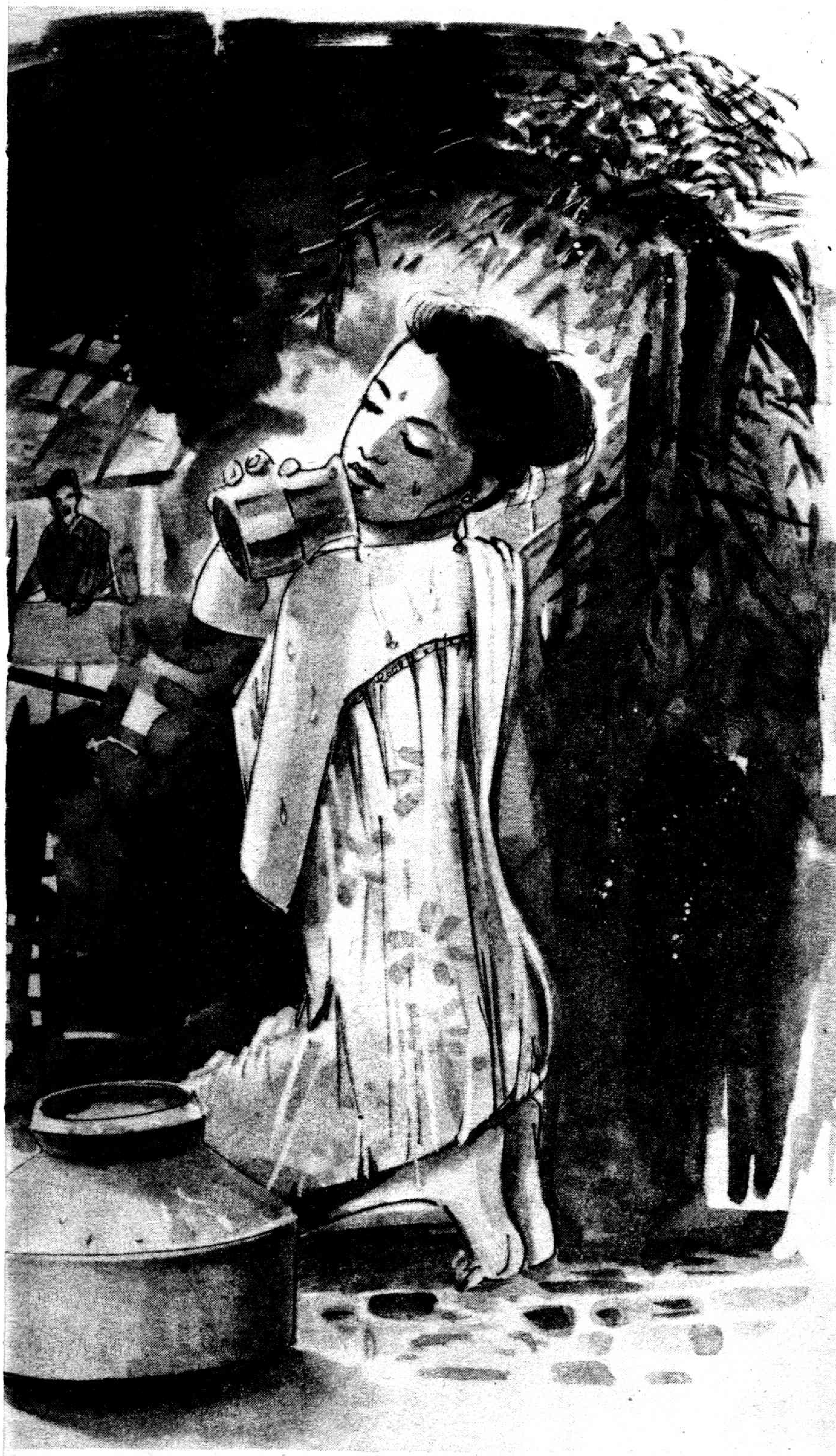

అయినా ఆ కుర్రవాడు అలా చెయ్యడం తప్పు.

మరోసారి అలా చూశాడంటే వాడిని విడిచి పెట్టకూడదనుకుంది.

ఇంతలో ప్రక్కవాటా మీది నుంచి పెద్ద కేకలు వినిపించడం మొదలైంది. బయటికి వచ్చి ఏమిటా అని చూసింది విమల. ఆశ్చర్యం వేసింది విమలకు.

ఇందాక తనను చూసిన కుర్రవాడికీ-వాడి తల్లిలా వుంది ఒకావిడ -ఆవిడకు మధ్య ఏదో గొడవ జరుగుతుంది. వాడి మాటలు వినిపించడం లేదు. ఆవిడ మాటలు వినిపిస్తున్నాయి. వాడి చేతిని గట్టిగా పట్టిలాగుతూ లోపలికి పిలుస్తోం దామె. వాడు బాల్కనీ ఇనుప గేటు పట్టుకుని రానని మొరాయిస్తున్నాడు.

ఈ కుర్రవాడి సంగతేమిటో... అని చూస్తున్న విమలకు ఒకసారి అక్కడికి వెళ్ళి కనుక్కుంటే అనిపించింది. 'అయినా ముక్కూ మొహం తెలియని వారింటికి వెళ్ళడమెందుకూ... వాళ్ళేమనుకుంటారో...' అనుకుని ఊరుకుంది.

మర్నాడు పనిమనిషితో "ఏమే పక్కింటి మేడమీద ఎవరో కొత్తగా కాపురానికి దిగినట్టున్నారు" అడిగింది విమల.

"అవునమ్మా! ఎందుకు చెప్పమంటారులే... ఆ ఇంట్లో ఓ కుర్రవాడున్నాడు. వాడికి పద్దెనిమిది సంవత్సరాలంట. మెదడు దెబ్బతిన్నవాడంట. వాడికేమీ తెలీదంట. మాట రాదు - చూపు కూడా సరిగ్గా కనిపించదు. తనేం చేస్తున్నాడో తనకే తెలీదంట. ఆ పిల్లవాడి అమ్మ నన్ను పనికి పిల్చింది"; పాపం! వాళ్ళను చూస్తే బాధగా వుంది. అందుకే ఒప్పేసుకున్నా - ఆ ఇంటాయన కంపెనీలో మేనేజరంట. ఏందో ఈ భగవంతుడి లీల. ఆళ్ళకు అన్నీ ఇచ్చి ఇటువంటి కొడుకునిచ్చినాడు" పనిమనిషి చెప్పిన మాటలు వింటున్న విమల శిలలా నిల్చి పోయింది.

"హి ... ఈజ్ ఎ స్పాస్టిక్ బాయ్" అని తనలో అనుకుంది. అతనంటే విమలకెందుకో జాలితోబాటు అభిమానం కూడా పెరిగింది. "హి ఈజ్ ఏ టీనేజర్... లైక్ అదర్స్" అనుకుంది విమల.

◆